

43-8°-C10
/12

INSTRUCCIONS PER A ES-
CRUIRE SEGONS LES NORMES
ORTOGRÀFIQUES DE L'INS-
TITUT D'ESTUDIS CATALANS

PALAU DE LA DIPUTACIÓ
BARCELONA :: MCMXIV

(177)

A - E No s'escriuen amb *a* sinó amb *e* la terminació del plural dels noms en *-a* i les terminacions verbals en *-s*, *-n*, *-m* i *-u* d'aquells temps en què la tercera persona del singular acaba en *-a*; així, tot escrivint-se *taula*, *forca*, *formiga*, *força*, *teorema*, etc., amb *a*, s'escriu, en el plural, *taules*, *forques*, *formigues*, *forces*, *teoremes*, etc., amb *e*; tot escrivint-se *pensa*, *trenca*, *prega*, *sig*, etc., amb *a*, s'escriu *penses*, *pen-sen*, *trenques*, *trenquen*, *pregues*, *preguen*, *sigues*, *siguen*, etc., amb *e*; tot escrivint-se *pensava*, *dormia*, *faría*, etc., amb *a*, s'escriu *pensaves*, *pensaven*, *pensàvem*, *pensàveu*, *dormíes*, *dormíen*, *dormíem*, *dormíeu*, *faríes*, *faríen*, *faríem*, *faríeu*, etc., amb *e*.

I - Y El *sò* que en castellà s'escriu *ñ*, s'escriu en català *ny*.
Ex. : *any*, *Catalunya*. Fòra d'aquest cas no s'escriu mai *y* sinó *i*.
Ex. : *aire*, *escairar*, *remei*, *rei*, *reina*, *noi*, *boirós*, *avui*, *cuina*, *buidar*, *creia*, *duia*, *noia*; *jo i tu*.

Per indicar que una *i* no forma diftong amb la vocal anterior, s'escriu *ï*. Ex. : *reïna*, *reïnós*, *raïm*, *heroïna*, *reïx*, *menyspreï*.

(L'Institut omet la dièresi en els casos següents : I. Dins les terminacions *-ible*, *-isme*, *-ista*, *-itat*. Ex. : *increïble*, *egoïsme*, *panteïsta*, *tenuïtat*. II. Dins les terminacions dels verbs pertanyents a la tercera conjugació. Ex. : *agraïr*, *influir*, *influiré*, *influiria*, *obeïm*, *obeïu*, *constituït*, *constituïda*. III. Darrera dels prefixes *co-* i *re-*. Ex. : *coïn-cidir*, *reïmpressió*. Però *reïx*, *reïxi*. IV. Darrera d'una vocal que porti

un accent gràfic. Ex. : *continúi, estudií*. V. Quan la *i* ha de dur accent gràfic per alguna de les regles d'accentuació. Ex. : *país, veí*.)

B-V En general pot servir de guia per a no confondre la *b* i la *v* l'ortografia castellana. Ex. : bueno *bo*, baño *bany*, boca *boca*, bien *bé*, bastón *bastó*, abeja *abella*, cabello *cabell*, jabón *sabó*, trabajo *treball*, prohibir *prohibir*, carbón *carbó*, absorber *absorbir*, hierba *herba*; viene *ve*, vino *vi*, veneno *verí*, villa *vila*, voz *veu*, nevar *nevar*, novedad *novetat*, salvaje *salvatge*, envidia *enveja*, etc., etc.

Entre vocals, però, a *b* castellana correspon sovint *v* catalana: aborrecer *avorrir*, abortar *avortar*, alcoba *arcova*, arrabal *raval*, baba *bava*, caballo *cavall*, cascabel *cascavell*, cobarde *covard*, escribano *escrivà*, Esteban *Esteve*, gleba *gleva*, gobierno *govern*, grabar *gravar*, haba *fava*, haber *haver*, labio *llavi*, prueba *prova*, rábano *rave*, sabio *savi*, taberna *taverna*, trébol *trèvol*; els imperfects en *ava*, per ex., *cantava*. També : cambio *canvi*, abogado *advocat*, esbelto *esvelt*.

Tenim, al contrari, *b* en català i *v* en castellà en : *bena* venda, *beina* vaina, *biga* viga, buit *vacío* (però *vuit* ocho), *mòbil* mòvil, *corba* curva, *oblidar* olvidar.

Notem que, dins una mateixa família de paraules o de formes, és sempre la *v* i no la *b* la que alterna amb la *u* : així, s'escriuen amb *v* *bevem, devem, escrivim*; formes dels verbs *beure, deure, escriure*; *blava, nova*, femenins de *blau, nou*; *ensevar, blavor, bevedor*, derivats de *seu, blau, beure*.

G-J S'escriu *g* i no *j* davant *e, i*. Ex. : *gendre, geniva, geografia, gerani, ginebreda, girafa, marge, ingenu, sacrilegi, menges, mengivol; aventatge, metge, rellotge, viatgen, viatgin*. Excepció. S'escriu *j* davant *e* : en els mots *jerarquia, jeroglífic, jeure, majestat*, en els nexes *-jecc-* i *-ject-* (Ex. : *objecció, projecció, abjecte, adjectiu, conjectura*,

injectar, trajectoria) i en alguns noms propis com *Jesús, Jerusalem, Jeremies, Jeroni*.

H L'Institut no admet la *h* sinó en aquells mots que la tenen en llur origen. Les paraules que cal així escriure amb *h* se troben correspondre, en general, a paraules castellanescs escrites també amb *h*.
Ex. : *hàbil, habitar, haver, heretar, heroic, historia, hivern, home, holo-caust, hora, hostal, hospital, hoste, humà, humil, adherencia, inherent, inhumà, cohesió, exhalar, exhumar, inexhaurible, prohibir, vehement, vehícol, harmònic, inharmoníic, hèlix, antehèlix, hemicicle, heterogeni, hexàmetre, hidrogen, higròmetre, hipertrofia, hipotètic, homologia, horitzó, etc., etc.*

Notem : *hueso* òs, *huevo* ou, *huérfano* orfe; i vice-versa : *ahir* ayer, *ham* anzuelo.

En fi de paraula no s'escriu *ch* sinó *c*. Ex. : *amic, arc, gràfic*. Tampoc s'escriu *rahó, dihem, cauhen, atribuhir*, etc. sinó *raó, diem, cauén, atribuir*, etc.

L·L El sò de *l* doble és escrit *l·l*. Ex. : *carretel·la, potxinel·li, col·legi, expel·lir*.

Nota. La gran dificultat en l'empleu del signe *l·l* (norma 7) rau en el fet de pronunciar-se generalment *l* senzilla en moltes paraules en què l'Institut prescriu la *l* doble. Però aquesta dificultat desapareix per als concursants des del moment que els mots que calgui escriure amb *l* doble, els seràn dictats pronunciant-hi ben clarament les dues *l*. Una pronunciació correcta ens indica també (sense necessitat de recórrer a l'etimologia) quan cal escriure *mp* i no *n* davant *c* o *t* i quan cal doblar la *s* entre dues vocals.

M·N·MP Davant *b, p* i *m* : s'escriu constantment *m*. Ex. : *ambre, tomba, ombra, combustible, embenar, imbibició; ample, pàmpol,*

rompre, compadir, emparar, emplujat, impunit, impiadós; commoure, commensurable, commutar, emmalaltir, emmagatzemar, emmirallar, immens, immortal, immediat, immersió, immiscible, imminent.

Davant *f* : s'escriu per regla general *m*. Ex. : *càmfora, àmfora, èmfasi, limfa, nimfa, triomf, amfibi, amfiteatre, simfonia, emfàtic*.
Excepció : Els prefixes *con-*, *en-* i *in-* (que canvien la *n* en *m* davant *b*, *p* i *m*) conserven la *n* davant de *f* : *confegir, confessar, confiar, confondre, confraria, enfebrat, enfeinat, enfortir, enfosquir, enforçar, enfredorir-se, inflar, infant, infinit, influent, així com infern, inferior.*

Davant *n* : s'escriu *n* o *m* (no *mp*) d'acord amb la pronunciació.
Ex. : *ennuolar, ennegrir-se, connivencia, innecessari, innovació, innat; condemna, indemne, solemniat, amnistia, columna, damnació.*

Davant *c* i *t* : s'escriu *mp* en els mots *exempció, redempció, assumpció, consumpció, presumpció, exempte, prompte, redemptor, peremptori, sumptuós, presumptuós, consumptiu, contemptible, temptar, compte* (cuenta), *comptar* i algú altre. (Qualsevol d'aquests mots serà dictat fent-hi sentir una *m* i no una *n*, com se fa ordinàriament.) Notem: *comte* (conde), *femta, impremta*. — En els altres casos s'escriu *n* : *tançar, encarir, encès, concepte, content, interior, enterbolir, empenta, etc.*

Davant les altres consonants : s'escriu *n*. Ex. : *venda, endolcir, sangonós, engolir, diumenge, engelosir, gínjol, conjugat, enlairar, enllestir, conquilla, enquesta, enraonar, consirós, ensuperbir, enveja, envellir, canvi, minvar*. Excepcions : *premsa, Samsó, somriure, tramvia*.

El prefixe *circum-* conserva la *m* davant qualsevol consonant: *circumvolució, circumstància*.

Noteu : *setmana* (no *semmana*), *cotna* (no *conna*), *sagna* (no *sangna*).

Q Les síl·labes que en castellà s'escriuen *cua, cue, cui, cuo*, s'escriuen en català *qua, que, qui, quo*. Ex. : *quatre, quan, quant, qual,*

En moltes paraules el *sò* de *s* forta (no el de *s* suau) és escrit amb *c* o *ç*.

Davant *e*, *i* : s'escriu generalment *c* i no *s* en aquells mots que corresponen a mots castellans escrits també amb *c*. Ex. : *cielo cel*, *ciento cent*, *cinco cinc*, *ceder cedir*, *célebre cèlebre*, *cementerio cementiri*, *centro centre*, *cierto cert*, *cerveza cervesa*, *ceja cella*, *científico científic*, *cigarra cigala*, *cirio ciri*, *civilizar civilitzar*, *acceder accedir*, *acento accent*, *exceso excés*, *excitable excitable*, *vicio vici*, *gracioso graciós*, *constancia constancia*, *inocencia ignocencia*, *aprobación aprovació*, *discreción discreció*, *audición audició*, *proporción proporció*, *acción acció*, *protección protecció*, *dicción dicció*, *traducción traducció*, *ascensión ascensió*, etc., etc.

Davant *a*, *o*, *u* i en fi de paraula : Heus-aquí les principals paraules que cal escriure amb *ç* en lloc de *s* :

I. Els adjectius d'una terminació corresponents a adjectius castellans terminats en *z*. Ex. : *audaç*, *eficaç*, *feliç*, *atroç*. Els adverbis corresponents s'escriuen : *audaçment*, *eficaçment*, *feliçment*, etcètera.

II. Els següents mots (amb llurs plurals, derivats, etc.):

braç, *faç* (faz), *glaç*, *llaç*, *solaç*, *lliç* (lizo), *arboç*, *lluç*, *caça*, *maça* (maza), *plaça*, *raça*, *traça*, *veça* (algarroba), *dreça*, *boçal*, *eriçó*, *lliçó*, *coïçó*, *açó*

dolç (dulce), *falç* (hoz), *calç* (cal), *alça*, *calça*

venç (de *vèncer*), *argenç*, *llança*, *balança*, *França*, *comença*, *llença*, *esquinça*, *jonça*, *unça*, *cançó*, *llençol*, *plançó*

març (marzo), *terç*, *comerç*, *torç* (de *tòrcer*), *força*, *torça*, *escurça*, *arçó*.

III. Els derivats en *-ança* i *-ença*. Ex. : *esperança*, *venjança*, *temença*, *creixença*.

L'Institut escriu també amb *ç* els derivats en *-aç*, *-iç*, *-diç*, *-diça*. Ex. : *grandaç*, *pedriç*, *vincladiç*, *venediça*.

En principi de paraula solament s'escriuen amb ç els dos mots ço pronom i ça adverbi.

X El sò de *x* palatal, es representa per *x* en general i per *ix* darrera de *a*, *e*, *o* o *u* que no formi part d'un difong. Exemples: *xafegor*, *xarol*, *xerigot*, *xifra*, *xiprer*, *xisclar*, *xop*, *xuclar*, *planxa*, *punxa*, *gronxar*, *Elx*, *escorxa*, *perxa*, *marxa*, *baix*, *baixa*, *caixa*, *aixella*, *esqueix*, *madeixa*, *teixir*, *eixam*, *eixut*, *boix*, *moixó*, *gruix*, *gruixa*, *gruixut*, *uixer*, *ix*, *reix*, *ixent*, *clixé*, *guix*, *guixaire*, *rauxa*, *disbauxa*.

Heus-aquí alguns exemples dels altres sòns que pot tenir la *x*:

Exemples de *x* pron. *cs*: *convexe*, *perplexe*, *fixe*, *prolix*, *ortodoxe*, *paradoxa*, *lux*, *lèxic*, *òxid*, *asfíxia*, *crucifix*, *tòrax*, *índex*, *vèrtex*, *apèndix*, *apoplexía*, *conexió*, *axioma*, *Alexandre*, *relaxar*, *flexió*, *mixte*, *text*, *juxtaposició*, *contextura*, *excloure*, *excusar*, *expansió*, *experiencia*, *explicar*, *explosió*, *exponent*, *expressar*, *extensió*, *exterminar*, *extinció*, *extracció*, *extraordinari*. Exemples de *x* pron. *c*: *excedir*, *excel·lent*, *excèntric*, *excessiu*, *excitar*. Exemples de *x* pron. *gz*: *exacte*, *exagerar*, *examen*, *execrar*, *executor*, *exemple*, *exempte*, *exercir*, *exigir*, *exigu*, *existir*, *exuberant*, *exhalar*, *exhibir*, *exhortar*, *exhumar*, *inexhaurible*, *hexàmetre*, *hexagon*. — Noteu: no s'escriu *x* sinó *s* dins els mots següents, sovint escrits erroniamment amb *x*: *estendre* (fr. *étendre*) i *estrany* (fr. *étrange*) que són mots populars (com *escabellar*, *escurçar*, *escaure*, etcètera), i *espontani* (fr. *spontané*), *escèptic* (fr. *sceptique*), que en llatí no tenen *x* sinó *s* (*spontaneus*, *scepticus*).

G - C, D - T, B - P, IG - TX finals I. Darrera de consonant: s'escriu *g*, *d*, *b* finals o *c*, *t*, *p* finals en el masculí, en el primitiu o en l'indicatiu present; segons que el femení, els derivats o l'infinitiu presenten *g*, *d*, *b* o *c*, *t*, *p*. Ex.: *llarg* (fem. *llarga*, der. *llargaria*, *allargar*), *alberg* (*albergar*), *sang* (*sangonós*, *sangonera*), *fang* (*fanguera*, *fangós*), *oblong* (*oblonga*), però *arc* (*arcada*), *blanc* (*blanca*,

blancor, *emblanquir*), *blavenc* (*blavenca*); — *verd* (*verda*, *verdor*), *covard* (*covarda*, *covardia*, *acovardir*), *llard* (*llardós*, *enllardar*), *sord* (*sorda*; *sordejar*), *perd* (*perdre*), *però fort* (*forta*, *enfortir*), *cobert* (*coberta*, *encobertar*), *tort* (*torta*), *surt* (*sortir*); — *verb* (*verbal*), *superb* (*superba*, *ensuperbir*), *però esquerp* (*esquerpa*).

II. Darrera de vocal no accentuada : Com en el cas anterior; així, *pròdig* (*pròdiga*, *prodigar*), *sacrileg* (*sacrilega*, *sacrilegi*); *catàleg* (*catalogar*), *anàleg* (*anàloga*, *analogia*), *centríjug* (*centrífuga*), *cartílag* (*cartilaginós*), *però intrínsec* (*intrínseca*), *estómac* (*estomacal*), *únic* (*única*); — *àcid*, *àrid*, *àvid*, *càndid*, *esplèndid*, *estúpid*, *fètid*, *insípid*, etc. (*àcida*, *àrida*, etc.), *òxid* (*oxidar*), *però lícit*, *decrèpit*, *inèdit*, *explícit*, *insòlit*, *paràsit*, etc. (*lícita*, *decrèpita*, etc.), *límit* (*limitar*); — *monosíl·lab* (*monosil·làbic*), *hidròjob* (*hidròjoba*, *hidrofobia*), *àrab* (*aràbic*), *però filàntrop* (*filantropia*), *príncep* (*principat*). — S'exceptúen *buit*, *aràbic* i els mots en *-ec* *màrec*, *càrrec*, *tràfec*, *rústec*, *rònec*, *rènec*, *feréstec*, *ròssec*, *préssec*.

III. Darrera de vocal accentuada : S'escriu sempre *c*, *t*, *p*; així, no solament *sec* (fem. *seca*, der. *assecar*, *sequedat*), *ric* (*rica*, *riquesa*), *iníc* (*iniqua*, *iniquitat*), sinó *manyac* (*manyaga*, *amanyagar*), *grec* (*grega*), *amic* (*amiga*), *groc* (*groga*, *grogor*), *feixuc* (*feixuga*), *foç* (*foguera*), *jòc* (*joguina*); — no solament *dret* (*dreta*, *dretura*), *nèt* (*nèta*, *netejar*), *petit* (*petita*, *petitesa*), *bat* (*batre*), *permet* (*permetre*), sinó *fat* (*fada*, *fador*), *blat* (*blader*), *fret* (*freda*, *fredor*), *mut* (*muda*), *nebot* (*neboda*, *nebodet*), *paret* (*aparedar*), *set* (*assedegat*), *pensat* (*pensada*), *sentit* (*sentida*), *perdut* (*perduda*), *pot* (*poder*), *put* (*pu-dir*); no solament *drap* (*draper*), *xop* (*xopar*), *Josep* (*Josepet*), sinó *cap* (*cabota*, *acabar*), *cup* (*cubell*), *llop* (*lloba*), *estrep* (*estrebada*). Excepcions : *demagog*, *pedagog*, *zigzag*, *bulldog*; — *sud* i alguns noms propis com *Alfred*, *Conrad*, *David*, *Nemrod*, *Madrid*, *Bagdad*; — les tres formes verbals *cab*, *sab* i *reb*, *adob*, *rob*, *club*, *nabab* i alguns noms propis com *Jacob*, *Job*.

En fi de paraula, s'escriu *tx* dins els pocs mots com *despatx*, *esquitx*, els derivats dels quals presenten *tx* (*despatxar*, *esquitxar*); en tots els altres casos s'escriu *ig* darrera de *a*, *e*, *o*, *u*, i *g* darrera de *i*.
Ex. : *maig*, *faig*, *raig*, *gaig*, *lleig*, *bateig*, *oreig*, *sacceig*, *mig*, *trepig*, *desig*, *goig*, *boig*, *roig*, *faig*, *puig*, *enuig*, *rebuig*.

Accent . Quan, per les regles d'accentuació, cal accentuar gràficament una *a*, una *e* oberta o una *o* oberta, s'emplea l'accent greu; en els altres casos, s'emplea l'accent agut.

S'accentúen els mots aguts acabats en vocal accentuada o en vocal accentuada seguida únicament d'una *s* o d'una *n*. Ex. : *replà*, *cafè*, *diré*, *cosí*, *allò*, *carbó*, *oportú*, *francès*, *digués*, *formós*, *comprèn*, *encèn*. (En canvi : *extens*, *carbons*, *infern*, *animal*, *animals*, *sonor*, *direm*, *dormim*, *direu*, *dormiu*, *museu*, *servei*, *remeis*.)

S'accentúen els mots plans acabats altrament que en vocal sil·làbica* seguida o no d'una *s* o d'una *n*. Ex. : *fàcil*, *fàcils*, *dípter*, *dípters*, *pròleg*, *exàmens*, *anàvem*, *anàveu*, *anàrem*, *anàreu*, *diriem*, *dirieu*. (En canvi : *pare*, *pires*, *casa*, *cases*, *cerca*, *cerques*, *cerquen*, *savi*, *savia*, *savis*, *savies*, *moro*, *moros*, *ingenu*, *ingenua*, *ingenus*, *ingenues*, *anèssis*, *anèssin*, *anares*, *anaren*.)

S'accentúen els mots plans de més de dues síl·labes en els quals la vocal accentuada és una *i* o una *u* seguides de vocal. Ex. : *estudía*, *estudies*, *estudien*, *dormiría*, *dormiries*, *continúa*, *continúes*. (Però : *dia*, *dies*, *nua*, *nues*, *cria*, *cries*, *crien*.)

S'accentúen tots els mots esdrúixols. Ex. : *època*, *èpoques*, *solípede*, *física*, *anàloga*, *mètode*, *hipòtesi*.

Quan dues formes nominals o dues formes verbals solament se diferencien entre elles pel sò obert o tancat d'una *e* o d'una *o*, s'ac-

---

* Es a dir, que no sigui una *i* o una *u* formant part d'un diftong.

centúen totes dues (Ex. : *bè* i *bé*, *nèt* i *nét*, *vès* i *vés*, *vèns* i *véns*, *vènen* i *vénen*, *òs* i *ós*, *jòc* i *jóc*, *bòta* i *bóta*, *mòra* i *móra*), i, en general, s'accentúen tots aquells mots amb *e* o amb *o* tòniques que, escrits sense accent, podrien donar lloc a confusions (tals com *dòna* i *dóna*, *sò* i *só*, *sòn* i *són*, *sòu* i *sóu*, *fòra* i *fóra*, *tè* i *té*).

Quan dos monosíl·labs l'un tònic i l'altre aton vénen escrits amb les mateixes lletres, s'accentúa el tònic a fi de diferenciar-lo gràficament de l'aton : *és* de *ésser*, diferenciat així gràficament de *es* pronom reflexiu; *mà*, *món* i *mós* substantius, de *ma*, *mon* i *mos* adjectius possessius; *nòs* i *vós* subjectes i complements preposicionals, de *nos* i *vos* complements àtons (pron. *nus*, *vus*); *pèl* substantiu i son plural *pèls*, de *pel* i *pels* contraccions de la preposició *per* amb els articles *el* i *els*; *què* pronunciat amb è clara, de *que* pronunciat amb *e* neutra; *sà* adjectiu qualificatiu, de *sa* adjectiu possessiu; *sé* de *sa-ber*, de *se* pronom reflexiu; *ús* substantiu, de *us* pronom personal.

Apòstrof . Nota preliminar. S'admeten les formes *el*, *els*, *em*, *et*, *es*, *ens*, al costat de les formes *lo*, *los*, *me*, *te*, *se*, *nos*, empleant-se les unes o les altres segons la pronunciació.

Apòstrof pospositiu . Davant vocal o *h*:

I. No s'escriu mai *lo*, *me*, *te*, *se*, *ne*, ni *el*, *em*, *et*, *es*, *en*, sinó *l'*, *m'*, *t'*, *s'*, *n'*. Ex. : *l'avi*, *l'home*, *no m'escolta*, *s'acosta*, *n'ha pres un*.

II. No s'escriu *al*, *del*, *pel*, sinó *a l'*, *de l'*, *per l'*. Ex. : *a l'avi*, *de l'home*, *per l'aire*.

III. Es costum reemplaçar *la* per *l'* quan en la pronunciació no es deixa sentir la *a*. Ex. : *l'eura*, *l'ànima*, *l'herba*, *l'espasa*. (No hi ha encara cap prescripció de l'Institut sobre l'elisió de la *a* de *la*.)

IV. No s'elideix mai la *e* del mot *que*. Ex. : *veig que arriba*, *això que has dit*. (Es costum de l'Institut elidir constantment la *e* del mot *de*. Ex. : *anell d'or*, *parlem d'ell*.)

V. En cas d'empresar-se *an* en lloc de *a* preposició, no s'escriu-
rà *a n'* sinó *an*.

Apòstrof prepositiu Darrera de vocal que no sigui una *i* o una
u pertanyents a un diftong :

Són obligatoris *'l*, *'m*, *'t*, *'s*, *'n*, *'ls*, *'ns*, en lloc de *lo*, *me*, etc. o de
el, *em*, etc.

I. Dins les combinacions de verb i pronom : *mira'm*.

II. Dins les combinacions de dos o més pronoms : *me'n dóna*.

III. Dins les combinacions de preposició i article : *sobre'l pont*,
entre'ls dits.

Poden igualment usar-se *'l*, *'m*, etc. darrera d'alguns monosíl·labs
com *que*, *no*, *jo*, *tu*; però l'Institut tendeix en aquest cas a emprar ex-
clusivament les formes plenes *el*, *em*, *et*, etc.

* * *

Són invariables els dos mots àtons *hi* i *ho*.

* * *

Guionet Se separa mitjançant un guionet el verb dels pronoms
àtons afixats. Ex. : *donar-me*, *enviar-nos*, *rentar-te*, *mirar-nos*, *recor-
dar-se*, *comprar-lo*, *escoltar-la*, *entendre-la*, *fer-los*, *cosir-los*, *escriure-les*,
dir-li, *escriure-li*, *venir-ne*, *pensar-hi*, *dir-ho*; *mirant-me*, *escrivint-nos*,
llevant-te, *adormint-vos*, *asseient-se*, *cremant-lo*, *evaporant-la*, *veient-los*,
absolent-les, *dient-li*, *parlant-ne*, *anant-hi*, *fent-ho*; *escolteu-me*, *plany-
me*, *promet-nos*, *ajup-te*, *vesteix-te*, *renteu-vos*, *cull-lo*, *duu-lo*, *cus-la*,
absol-los, *feu-les*, *digui-li*, *parlem-ne*, *parleu-ne*, *parlin-ne*, *pren-ho*,
vés-hi; *dóna-me-la*, *dóna-me'l*, *vés-te'n*, *vés-te-n'hi*, *digui-me'ls*, *digui-
me-les*, *portant-t'hi*, *vagi-se'n*, *digues-ho*, *digui-s'ho*.

Se substitueix el guionet per un apòstrof en el cas de seguir al verb una forma enclítica asil·làbica : *rebre'm, remetre'ns, deure't, vendre'l, viure'n, escolti'm, renta't, miri's, puja'l, parli'n; digui'ns-ho, porta'ls-hi, dóna'ls-en, aneu's-en.*

* * *

La preposició catalana corresponent a la castellana *con*, s'escriu *amb* no *ab*.

La preposició catalana corresponent a la castellana *para*, s'escriu *per a* no *pera*.